

ת"פ 869/08 - מדינת ישראל נגד י.ש אהרון חב' לבנין בע"מ, יעקב אהרון

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 869-08 מדינת ישראל נ' י.ש אהרון חב' לבנין בע"מ ואח' בפני כב' השופטת עידית איצקוביץ

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יאיר הלר
נגד

1. י.ש אהרון חב' לבנין בע"מ
2. יעקב אהרון
ע"י ב"כ עו"ד יואב תם

הכרעת - דין

1. ביום 8.4.2008 הוגש כתב האישום המקורי כנגד הנאשמת 1, י.ש. אהרון חברה לבנין בע"מ (להלן: "**הנאשמת**") שבו נטען כי ביום 16.11.05 במסגרת ביקורת שערך מפקחי משרד התמ"ת בבנין ברחוב בריה 24 בני ברק (להלן: "**האתר**") נצפו 9 עובדים אשר עסקו בעבודות טפסנות, ברזלנות ובניה, שלא היו אזרחי ישראל או תושביה, ולא היו רשאים לעבוד אצל הנאשמת. לכן, נטען כנגד הנאשמת שהעסיקה שלא כדין את אותם עובדים, עבירה לפי סעיף 2 (א) (1) ו-(2) לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991 (להלן: "**חוק עובדים זרים**").

2. לאחר זמן רב, ביום 19.5.13, הוגש כתב אישום מתוקן, שבו הוסף כנאשם מס' 2 מר יעקב אהרון (להלן: "**הנאשם**") שהיה במועד הביקורת באתר מנהל הנאשמת. לגבי הנאשם נטען כי הוא הפר את חובתו לפקח ולעשות כל שאפשר למניעת העבירה שביצעה הנאשמת ועל כן הוא מואשם באחריות נושא משרה, עבירה לפי סעיפים 5 ו-2 (א)(1) ו-(2) לחוק עובדים זרים.

3. הקראת כתב האישום התקיימה ביום 10.7.13 ולאחריה הועבר התיק אלי לשמיעת הוכחות.

בדין להוכחות מיום 14.11.13 העלה ב"כ הנאשמים טענות של הגנה מן הצדק והתיישנות (לגבי הנאשם).

בהחלטה מאותו יום לא התקבלו הטענות כמצדיקות דחיית האישום על הסף ונקבע כי הנאשמים יוכלו לחזור על טענותיהם ותהיה התייחסות נוספת בהכרעת הדין.

עמוד 1

4. ראיות שנשמעו

מטעם המאשימה העידו:

- א. מר אברהם יצחק שינפלד (להלן: "**מר שינפלד**") הבעלים של חברת שוהם לבניין ונכסים בע"מ (להלן: "**שוהם**") אשר בנתה את הבניין באתר כחברה יזמית וקבלן ראשי. מעדותו של מר שינפלד עולה כי חברת שוהם התקשרה עם הנאשמת לצורך בניית שלד הבניין. כמו כן, הוגשו באמצעות מר שינפלד הסכם הזמנת עבודה וחשבוניות (מ/1 ו-מ/2). לפי עדותו של שינפלד והודעתו (מ/5), חברת שוהם לא מעסיקה עובדים. לגרסתו, עבודות הבטון, כפי שהיו במועד ביצוע הביקורת, נעשו על ידי קבלן השלד - הנאשמת.
- ב. המפקח ציון טובי (להלן: "**מר טובי**") שהשתתף בביקורת מושא כתב האישום, ערך תיאור מקרה (מ/6), צילם תמונות של מקום האירוע, כולל צילומים של שני עובדים (מ/7) ואף גבה הודעה תחת אזהרה של הנאשם ביום 14.6.11 (מ/11).
- ג. מפקח יהודה עמיאל (להלן: "**מר עמיאל**") השתתף גם הוא בביקורת, יחד עם מר טובי ושוטרת שלא הוזמנה להעיד. מר עמיאל ערך תיאור מקרה (מ/13) ורשימת העובדים (מ/15). אף הוא צילם תמונות (מ/14) וגבה שתי הודעות של הנאשם, הראשונה ביום 23.1.06 (מ/16) והשנייה ביום 29.8.12 (מ/17).
- ד. כמו כן, הוגשה תעודת עובד ציבור (מ/18). מתוך 10 עובדים אשר כלולים ברשימת העובדים, רק לאחד מהם היה היתר עבודה על שם הנאשמת, ל - 9 העובדים שהם תושבי הרשות הפלסטינית לא היה רישיון עבודה בתוקף בישראל נכון למועד הביקורת - 16.11.05.
- ה. מטעם הנאשמים העיד הנאשם עצמו אשר הגיש את המסמכים הבאים: הסכם עבודה בין הנאשמת לבין חברת א.ת. ראנקס (להלן: "**חברת ראנקס**") הנושא תאריך 1.11.05 לגבי ביצוע עבודות שלד באתר על ידי חברת ראנקס, תמורת 24,000 דולר (נ/1) וחשבונית של חברת ראנקס על סך 15,000 ₪ בצירוף מע"מ (נ/2).

5. טענת התיישנות ושיהוי בנוגע לנאשם

ב"כ הנאשם חזר על טענת התיישנות בכל נוגע לאישום כנגד הנאשם, שהוסף לכתב האישום מתוקן ביום 19.5.13, בגין עבירה שבוצעה ביום 16.11.05 (קרי, כ-7 וחצי שנים מיום הביקורת).

כתב האישום הוגש עקב בקשה להישפט (של הנאשמת) ביום 1.7.07.

בהתאם להוראות סעיף 5(ב) לחוק עובדים זרים "נושא משרה" בחברה מוחזק כמי שהפר חובתו והאישום נגדו נילוה לאישום נגד המאשימה (שכן מדובר בעבירה שנעברה לפי סעיפים 2-4 בידי התאגיד). נפסק כי "**שעה שהוחלט להגיש נגד החברה כתב אישום, הנאשם 2 'מחובר בטבורו' לאישום נגד החברה - ואין הוא זכאי להנמקה נפרדת מדוע הוחלט להגיש נגדו כתב אישום**" [ת"פ(ב"ש) 1064/08 מדינת ישראל נ']

חברת מכבדות מאוחדות בע"מ, (20/07/08).

אין חולק כי תקופת ההתיישנות לגבי העבירה מסוג עוון מושא כתב האישום שלפניי היא חמש שנים כקבוע בסעיף 24 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") זאת בשים לב להוראת סעיף 22א לחוק העבירות המנהליות התשמ"ו - 1985 [ראו עפא (ארצי) 7612-05-13 מדינת ישראל נ' י.ד לוי אלברט (2000) חב' לבנין (1997) בע"מ (5.2.14)].

סעיף 9(ג) לחוק סדר הדין (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982 הפלילי מבהיר כי קיימים "אירועים מנתקים" אשר בהתקיימם מוארכת תקופת ההתיישנות, כדלקמן:

"בפשע או בעוון אשר תוך התקופות האמורות בסעיף קטן (א) נערכה לגביהם חקירה על פי חיקוק או הוגש כתב אישום או התקיים הליך מטעם בית המשפט, יתחיל מניין התקופות מיום ההליך האחרון בחקירה או מיום הגשת כתב האישום או מיום ההליך האחרון מטעם בית המשפט, הכל לפי המאוחר יותר".

חקירת הנאשם שנערכה ביום 5.4.11 (מ/11) מהווה "אירוע מנתק" העוצר את ההתיישנות [ע"פ (ארצי) 29/10 קאיד אלג'בור אלקיעאן נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת, (22/02/11)].

על כן, מהיום שבו הוגשה הבקשה להישפט - 1.7.07 ועד לחקירת הנאשם (אירוע מנתק) ביום 5.4.11 לא חלפו 5 שנים ומקל וחומר שתקופת ההתיישנות לא חלפה ככל שמדובר בסיום החקירה של הנאשם (החקירה הנוספת הייתה ביום 29.8.12) ועד להגשת כתב האישום המתוקן ביום 19.5.13.

בשל כך, אני סבורה כי דין טענת ההתיישנות להידחות.

באשר לטענת השיהוי - כל עוד לא הוכח כי נגרם נזק להגנתו של הנאשם, ולא חלפה תקופת ההתיישנות, אין באותה טענה כדי להצדיק ביטול כתב האישום.

6. הגנה מן הצדק

ב"כ הנאשמים טען לאכיפה בררנית וכי המאשימה נהגה שלא כדין כלפי הנאשמים עת בחרה שלא להגיש כתב אישום כנגד חברת ראנקס ובוטל הקנס כנגד חברת שוהם - לאחר שהציגה הסכם עבודה וחשבוניות של הנאשמת.

בית הדין רשאי לנקוט באמצעים לתיקון פגיעות שנגרמו עקב אכיפה בררנית באמצעות שימוש בדוקטרינה של "הגנה מן הצדק" העשויה להוביל אף לביטולו של כתב האישום (ראו: ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 (2005)). הפסיקה הכירה בכך כי טענת הגנה מן הצדק תתקבל כשאין אפשרות להעניק לנאשם משפט הוגן או משיש בניהול המשפט משום פגיעה בחוש הצדק וההגיונות. נפסק לא אחת כי טענה זו תעלה ותתקבל במקרים נדירים ביותר, ואין להעלותה כדבר שבשגרה ובענייני דיומא סתם.

בפסק הדין בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית-באר שבע, פ"ד נג(3) 289, 305 (1999) ציין השופט י' זמיר:

"ללא יומרה להציע הגדרה ממצה, אפשר לומר, לצורך עתירה זאת, כי אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. דוגמה מובהקת לאכיפה בררנית היא, בדרך-כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני, ולא לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דת, לאום או מין, או מתוך יחס של עוינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני. די בכך ששיקול כזה, גם אם אינו שיקול יחיד, הוא השיקול המכריע (דומיננטי) בקבלת החלטה לאכוף את החוק".

בבג"ץ 1213/10 אייל ניר נ' יו"ר הכנסת (3.3.11) כתבה כב' הנשיאה בייניש (בדימוס) כך:

"ויודגש - מרבית הדין המוכר במשפטנו הנוגע לסוגיית האכיפה הבררנית עוסק באופן בו מפעילה הרשות המבצעת את שיקול דעתה עת היא באה לאכוף את הדין. בהיבט זה נזכיר כי הדין וההלכה הפסוקה מתירים לרשויות מרחב תמרון נכבד בהיבטים הנוגעים לאכיפה הפלילית. כך, בשיטתנו יש כמובן חובה לפעול על-פי אמות מידה שוויוניות בכל הנוגע לאכיפת החוק, להעמדה לדין ולעיכוב ההליכים, אך המחוקק הותיר לעניין זה במסגרת הדין הפלילי שיקול דעת לתביעה להביא בגדר שיקוליה שיקולים שונים הנוגעים ל"אינטרס הציבור". בהתאם לכך, הרשויות רשאיות לשקול במסגרת פעולות האכיפה מגוון של שיקולים העשויים להיות רלוונטיים להכרעה בדבר העמדה לדין או הפסקת הליכים ובהם זכויות ואינטרסים נוספים שיכול ויצדיקו הימנעות מאכיפת הדין הפלילי בנסיבות מסוימות (וראו למשל עניין גנור, עמ' 509, ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ', פ"ד נט(6) 776, 813-814 (2005). להרחבה ראו עוד רות גביון שיקול דעת מינהלי באכיפת החוק, 422 - 429 (1991))."

המסקנה לגבי הראיות וההחלטה המנהלית להגיש הודעת קנס (או לבטלה) כנגד חלק מן המעורבים בהעסקה של העובדים, אינה בגדר "אכיפה בררנית" ואינה מצדיקה קבלתה של טענת הגנה מן הצדק, אלא מסקנה משפטית - על בסיס הראיות שבתיק - כחלק משיקולי המאשימה.

בהתאם לכך, החליט בית הדין כי אין ליישם את הדוקטרינה של הגנה מן הצדק בענייננו.

המאשימה הרימה את נטל ההוכחה באמצעות העדויות של המפקחים טובי ועמיאל ובאמצעות המסמכים שנערכו על ידם (תיאורי מקרה, רשימת העובדים) כי ביום הביקורת נצפו באתר 9 עובדים, תושבי הרשות הפלסטינית, שעבדו בעבודות טפסנות ושלד, כאשר לא היו תושבי ישראל ולא היה להם היתר לעבוד אצל הנאשמים.

היזם והקבלן הראשי באתר היה חברת שוהם, אשר כאמור הציגה חוזה התקשרות עם הנאשמת וחשבוניות ולא הוגש כנגדה אישום (כמו כן, עלה בדיון כי גם ההודעה על קנס מנהלי שהוגשה כנגדה בוטלה).

הנאשם לא הכחיש בעדותו כי הוא התקשר עם חברת שוהם למען ביצוע של עבודות השלד באתר וכי עליו היה לספק פועלים לצורך זה. לפי גרסתו, הוא התקשר עם חברת ראנקס לצורך ביצוע העבודה כ"קבלן משנה". מנהלה של ראנקס היה מר פאהום (או פאהים) סאלח אלדין (להלן: "פאהום"), מעיסווייה.

על אף שפאהום הופיע בכתב האישום המתוקן כעד מטעם המאשימה, זו לא הצליחה להביא אותו לעדות. משכך, למרות שהוגשה ההודעה שנגבתה על ידי המפקח מר טובי (מ/12), לא ניתן היה לאמת את תוכנה - ועל כן הודעה זו אינה קבילה כראיה במשפט.

הנאשם תיאר בעדותו את הנסיבות אשר הצדיקו את ההתקשרות עם חברת ראנקס. כך, העיד:

"באותה תקופה היו בעיות של סגרים והיה לי הרבה עבודה ואני יש לי ידיד שהוא מכיר אותו ושהוא מבצע עבודות שלד ובגלל העומס שהיה ובגלל שהיו סגרים ולא היו לי הרבה פועלים מסרתי לו את העבודה, לביצוע שלד. חלק מהשלד אני בצעתי קומה או שתיים ואז היה מצב של סגרים ולא היו פועלים אז ידיד שלי הביא לי אותו וזה מה שעשיתי כדי שאסיים את העבודה. עשיתי איתו הסכם והוא קיים ונמצא". (ראו ע' 26, ש' 10-15 לפרוטוקול הדיון).

באתר העבודה נכח מר דוד ביטון, עובד של הנאשמת, אשר לפי עדותו של הנאשם היה "אחראי על כולם בשטח שיבצעו את העבודה בצורה סבירה" (ע' 29, ש' 6-7 לפרוטוקול).

בהודעתו הראשונה מיום 16.11.05 (מ/16) הסביר הנאשם כי "עקב הסגר נאלצתי למסור חלק מהעבודות לקבלן משנה בשם א.ת. ראנקס בשם סאלח אלאדין פאהום איתו תקשרתי מול החברה..." עוד הוסיף בהודעתו לגבי הפועלים שנתפסו בעת הביקורת כי הם "כנראה של קבלן המשנה וכיצד הגיעו למקום זה לא מעניין אותי וכן איני יודע מי הם ולא מכיר אותם אישית". לפי האמור בהודעה הוא לא שילם לעובדים האלה שכר, אלא רק שילם לפאהום.

גם דוד ביטון, שהופיע בכתב האישום כעד מטעם המאשימה, לא הגיע למתן עדות על מנת לאמת את גרסת המאשימה.

הנאשם נשאל בהודעתו מיום 5.4.11 (מ/11):

"מה אתה אומר על כך שדוד ביטון בעדותו באתר מסר כי הוא זה שהביא את העובדים לאחר 3 ימים קודם מצומת גהה ולא הזכיר בשום צורה את שם חב' א.ת. ראנקס או פאום סולח, הוא בכלל לא הזכיר שום קבלן משנה שעבד באתר? ת. אז יכול להיות שהוא הקבלן, בהתלוצצות... והתשובה הנכונה היא - למה הוא אמר זאת בכלל". כשנשאל אם דוד ביטון שקרן, השיב הנאשם כי אינו יודע.
גם את ההודעה שנגבתה מדוד ביטון לא ניתן היה לאמת באשר לתוכנה (מ/8) בשל אי חקירתו בדיון .

במהלך גביית הודעתו האחרונה של הנאשם ביום 29.8.12 בוצע עימות של דבריו מול הודעתו של פאהום, שהכחיש את ההתקשרות עם הנאשמים. בהקשר זה השיב הנאשם שהוא עשה הסכם עם אדם שהציג עצמו כפאהום וכן הראה לו תעודת זהות (ד' 22 להודעה).

בדיון נשאל הנאשם על ידי בית הדין האם קבלן המשנה היה רשום ברשם הקבלנים והשיב שלא זוכר ולא בדק (ע' 29 ש' 14-15 לפרוטוקול הדיון).

מעדותו של הנאשם עולה כי הוא זה שסיפק את החומרים למען ביצוע עבודת השלד, בהתאם להתקשרות עם חברת שוהם (ע' 13, ש' 20-22 לפרוטוקול). כמו כן, רוב הכלים באמצעותם נעשתה העבודה היו שלו "חלק מהפטישים והמטרים לא בדקתי מאיפה הביאו ומי הביא. כנראה הוא (ראנקס) הביא את זה" "הבאתי אותו בגלל שהיה סגר" (ע' 32, ש' 1-4).

יצוין כי החוזה שהגיש הנאשם (נ/1) נכתב בכתב יד, ללא עימות חתימות, ומופיע עליו תאריך 1.11.05. קרי, מספר ימים בלבד לפני הביקורת מושא כתב האישום מיום 16.11.05.

עובדה זו מעוררת תמיהה בהתחשב בעדותו של מר שוהם על כך שבמועד ביצוע הביקורת עבודת השלד היו בשלבי סיום.

8. האם הנאשמת העסיקה את העובדים

על מנת להרשיע אדם בעבירה על פי סעיף 2(א) לחוק עובדים זרים, צריכים להתקיים יסודות העבירה הבאים: קיומם של יחסי "העבדה" בין המעסיק - הנאשם ובין העובד הזר, היינו - יחסי עובד-מעביד וכן, שכמעביד הוא העסיק עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל מכח חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952, או שהוא העסיק עובד

זר בניגוד לסעיף 1ג לחוק עובדים זרים - קרי, בלא היתר כדון.

מרכיבים עובדתיים אלו טעונים הוכחה, כאשר מידת ההוכחה הנדרשת בהוכחת יסודות העבירה - היא, כבכל עניין פלילי, "מעבר לספק סביר".

נטל השכנוע במשפט הפלילי **מוטל על התביעה**, הנושאת בעול הוכחת האשמה ואין היא יוצאת ידי חובה זו, אלא אם כן יש בחומר הראיות כולו, בין זה הבא מטעמה ובין זה הבא מטעם ההגנה, כדי להוכיח את כל יסודות העבירה נשוא האישום, במידה של למעלה מספק סביר (י' קדמי, **על הראיות**, חלק ג', הוצאת דיונון, מהדורה 2004, ע' 1440, סעיף 34 כב' (א) לחוק העונשין).

עם זאת, קיימות במשפט הפלילי חזקות משפטיות (חזקה שבחוק או חזקה שבעובדה) המעבירות את נטל ההוכחה מן הצד המאשים אל הצד הנאשם ומשהועבר נטל ההוכחה אל כתפיי הנאשם, די בכך שהנאשם יעורר ספק סביר בגרסת המאשימה על מנת שיזוכה מכל אשמה.

בהתאם לפסיקה, נקבעה הלכה לפיה:

"כאשר עובדים נמצאים בשטח השייך או נמצא בשימוש של בעל מקרקעין או מי שמחזיק בהם או, הבא מכוחו, קמה חזקה לפיה לעובדים קיים קשר של יחסי עובד מעביד עם אותו מחזיק במקרקעין, אלא אם יוכח אחרת ע"י המעסיק". ראו: ת"פ (אזורי ב"ש) 1018/04 **משרד התעשייה המסחר והתעסוקה נ' ניר עם כהן ירקות** **אגודה שיתופית חקלאית**, (2007), אשר אושר בבית הדין הארצי לעבודה בע"פ (ארצי) 13/07 **ניר עם כהן ירקות אגודה שיתופית חקלאית נ' משרד התעשייה המסחר והתעסוקה**, (2009).

חזקה זו אף נקלטה בדיון בחוק עובדים זרים לפי תיקון מס' 15 תשע"ב - 2012 הקובע כדלקמן:

"4א. יראו מחזיק במקרקעין כמי שמעביד עובד זר שנמצא עובד במקרקעין, אלא אם כן הוכיח המחזיק אחרת".

תיקון זה אינו רלוונטי לכתב האישום הנוכחי, לאור קרות האירוע בשנת 2005, אולם ראוי כי בית הדין יפסוק לאורו של התיקון.

עת מדובר באתר בנייה "מחזיק המקרקעין" הוא מי שמבצע את העבודות באתר. התייחסות לקבלן הראשי, חברת שוהם, אינה נדרשת לאחר שהמאשימה קיבלה את גרסתה לגבי העברת עבודות השלד לקבלן משנה - הנאשמת, בהתאם להסכם תקף, שלפיו כל העובדים יהיו של הקבלן המשנה. הנאשמת טוענת להעברת האחריות ל"קבלן משנה - לקבלן משנה" חברת ראנקס, שהיא זו שהעסיקה את העובדים ללא היתר כדון.

גם בלי להיזקק לחזקה, בהתאם לראיות שנשמעו, עולה כי הנאשמת הייתה בעלת רוב הכלים והחומרים איתם

עבדו העובדים וכי היה באתר אחראי על העובדים (או על טיב ביצוע העבודה, כדברי הנאשם) דוד ביטון, שהיה עובד של הנאשמת.

הנאשם עצמו תיאר בהודעתו ובעדותו בדיון כי הסיבה להתקשרות עם חב' ראנקס הייתה לאור קיומו של סגר שהוביל למחסור בפועלים שנדרשו כדי לסיים בזמן את העבודה לה הוא התחייב מול הקבלן הראשי. מכך עולה שהנאשם היה מודע לגמרי לייתכנות האפשרות שהחברה שאיתה הוא התקשר (אם הוא אכן התקשר עמה) הייתה עלולה להביא עובדים "לא חוקיים" - אי חוקיות שלגביה פעל הנאשם במודעות ולכל הפחות ב"עצימת עיניים".

התנאי שבהסכם נ/1 לפיו חברת ראנקס תהיה אחראית "לכל נושא האישורים המתאימים על פי חוקי מדינת ישראל וכי כול אחריות פלילית או אחרית תהיה עליה בלבד" רק מחזק את הרושם כי הנאשמים היו מודעים לייתכנות של אחריות פלילית עקב העסקת עובדים שלא על פי דין וברור כי אין לו כל נפקות בהיבט עונשי מול רשויות המדינה.

נהיר כי אחריות פלילית לא ניתנת להעברה דרך הסכמים.

לכן, גם בהתאם למבחנים הקלאסיים, יש לראות בנאשמת כמעסיקה של העובדים שלא היו בעלי היתר כדין ולכן, יש להרשיע את הנאשמת בהעסקת עובדים שלא כדין.

9. אחריות הנאשם:

סעיף 5 לחוק עובדים הזרים קובע:

(א) נושא משרה חייב לפקח ולעשות כל שאפשר למניעת עבירות כאמור בסעיפים 2 עד 4 בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו; המפר את חובתו כאמור, דינו - כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; לענין סעיף זה, "נושא משרה" - מנהל פעיל בתאגיד, שותף, למעט שותף מוגבל, ופקיד שחובתו מטעם התאגיד היא לפעול לקיום חובות התאגיד לפי הסעיפים האמורים.

(ב) נעברה עבירה לפי סעיפים 2 עד 4 בידי התאגיד, חזקה היא שנושא משרה הפר חובתו האמורה בסעיף זה, אלא אם כן הוכיח שנהג בלא מחשבה פלילית ובלא רשלנות ושעשה כל שאפשר כדי למנוע את העבירה.

אין חולק כי הנאשם הוא הבעלים ומנהל של הנאשמת, הוא פעל בשמה בהתקשרות מול הקבלן הראשי והקבלן המשנה ולא הוכיח כלל וכלל שהוא "עשה כל שאפשר כדי למנוע את העבירה", אלא ההפך, הוא התנהג ברשלנות, כאשר היה מודע לקושי בהעסקת עובדים מהרשות הפלסטינית. נוכח האמור, יש להרשיע גם את הנאשם מכוח סעיף 5 לחוק העובדים הזרים.

10. לסיכום

אני מרשיעה את הנאשמת בהעסקת עובדים שלא כדין של 9 עובדים - עבירה לפי סעיף 2 (א)(1)-ו(2) לחוק עובדים זרים ואת הנאשם באחריות נושא משרה, לפי סעיף 5 לחוק עובדים זרים.

הכרעת הדין תשלח לב"כ הצדדים בדואר.

11. נקבע דיון להקראת הכרעת דין ושמיעת טיעונים לעונש **ליום 21.9.14 שעה 10:30.**

ניתנה היום, ד'ד' אב תשע"ד
תשע"ד, 31 יולי 2014,
בהעדר הצדדים.

עידית איצקוביץ
שופטת